

Так відступало твоє дитинство —
ставився голос, губились друзі,
високо в небі міцно і стисло
висло життя, мов сережка у вусі.

Так ми жили — голосні й недолугі,
вплетені в часу стрічку трофейну,
блудні поборники бугі-вугі,
скурвлені діти міцного портвейну.

Ти одягала військові боти,
бігла до школи — пенал, олівчик.
Все ще попереду — перші аборти,
татові джинси, мамин ліфчик.

Ще підіймало звивисту хвилю.
Срібна розгромлена клавіатура
ще формувала основи стилю —
так починалася контркультура.

З теплими гільзами "Біломору",
з ковдрами битих студентських акцій
так наполегливо рвався угому
змучений блюз твоїх менструацій.

Що нас єднало? Загоєні сварки
падали в ніч, як у воду весла.
Ми відкривались, творили шпарки.
Теплі вітри мимоволі занесли

смуток у душі, мов мед у соти.
Як ми трималися, Бога ради! —
попри усі божевільні гризоти,
попри задрочки радянської влади.

Цим і завершилось. Тлінь мажорна,
стишена хвиля, сутінь озерна.
Схиблений час розтинає, мов жорна,
спільногого досвіду темні зерна.

Тільки я знаю — між гострого віття,
в перенасиченій біосфері
так лише варто вживати повітря,
так лише слід прочиняти двері.

Липне до уст почуття морфеми —
альтернативна прозора вода ця.
Те, що було, не розіб'єш на теми.
Так ми кохали. І нам — воздається.